

'MEESTER VAN DE MEERLUIKEN' EVERT THIELEN ZIT VIJFTIG JAAR IN HET VAK

Een bescheiden buitenbeentje

Bescheidenheid siert de mens. En zeker kunstenaar Evert Thielen. Vijftig jaar zit de 'meester van de meerluiken' in het vak. In zijn geboortestad Venlo hebben het Limburgs Museum en het aanpalende Museum van Bommel van Dam de handen ineengeslagen en een groots overzicht van zijn schilderijen en tekeningen ingericht. Hoe hij deze terugblikervaart? „Het is overdonderend.”

door Paola van de Velde

Een beetje bedremmeld kijkt Evert Thielen (64) rond in Museum van Bommel van Dam, dat tijdelijk als pop-up expositieruimte is gevestigd in het voormalige postkantoor van Venlo. Hier hangen zijn schetsen en tekeningen, die hij nooit eerder heeft willen tonen aan het publiek. „Simpelweg omdat ik ze niet gemaakt heb om te exposeren”, zegt hij. „Ik dacht ook: wie is er nu in mijn voorstudies geïnteresseerd?”

Veel mensen, zo verwacht conservator Benoît Mater van het Limburgs Museum, waar een ruime selectie van zijn schilderijen en zes van zijn immense meerluiken zijn samengebracht. Want Evert Thielen heeft een grote schare trouwe fans. Zij zijn gefascineerd door zijn complexe composities, de mengeling van eigentijdse onderwerpen met een bijna klassiek aandoend realisme, steeds uitgevoerd in een

Evert Thielen bij het meerluik dat hij voor Sara Lee/Douwe Egberts maakte: „Mijn veelluiken mogen geen bravoure uitstralen.” FOTO JAN-PAUL KUIT

Een feest der herkenning

fabelachtige schildertechniek, die vooral de Vlaamse Primitieven in herinneringen roepen.

Weerzien

Een rondgang door de jubileumexpositie is een feest der herkenning voor de bijna 65-jarige kunstenaar. „Het is een bijzonder weer-

zijn eerste grote melancholische doek *Pelgrims* schilderde. „Mensen dachten op basis van dat werk dat ik een sombere ziel was”, zegt hij lachend. Later, in de jaren zeventig, studeerde hij kortstondig aan de Koninklijke Academie in Den Haag. „Ik was er een buitenbeentje. In de jaren zeventig van de vorige eeuw was abstractie de norm. Terwijl ik figuratief wilde schilderen en me hoopte te kunnen bekwaamen in de schilderstechnieken van de Oude Meesters.”

Verfijnde traditie

Slechts anderhalf jaar hield hij het vol. Daarna verliet hij de academie. Hij leerde zelf zijn verf maken, met pigmenten en olie, in de verfijnde traditie van Jan van Eyck, de invloedrijke laatmiddeleeuwse kunstenaar die tijdens zijn leven de beroemdste schilder van heel Europa was. Van Eyck stierf in 1441 in Brugge, de Belgische stad waar ook Thielen alweer decennialang woont en werkt. „Vooral die emaille-achtige huid van de Vlaamse Primitieve schilders sprak mij aan. Ik wilde hun oude grammatica gebruiken om in verf eigentijdse verhalen te vertellen”, legt hij uit. Er was meteen een markt voor zijn precies geschilderde werk. In diezelfde periode ontstond ook zijn eerste veelluik, getiteld *De schilderkunst*, waaraan hij twee jaar van 1979-1980 werkte.

Ondanks zijn aanvankelijk commerciële succes, kwam Thielen rond 1982 in een crisis terecht. Zijn marktwaarde daalde. „Ik besloot het over een andere boeg te gooien en naar Amerika te trekken. De museumbezoekers zullen verrast zijn mijn werk uit deze moeilijke periode in mijn leven te zien. In New York schilderde ik met wilde gebaren neo-expressionistische doeken met een vleugje surrealisme. Zelf vind ik het nu ook bijna onbegrijpelijk dat ik ze gemaakt heb”, zegt hij met lichte verbazing in zijn stem.

Tefaf Al tastend in het duister vond hij uiteindelijk de liefde en de figuratie terug. Een ontmoeting met kunsthandelaar Loek Brons bracht zijn werk zelfs op de Tefaf. Het leverde hem een mooie opdracht op. Cor Boonstra, destijds ceo van Sara Lee/Douwe Egberts bestelde een veelluik bij Thielen waarop de fabrieksruimten, kantoren en werkplaatsen van het

bedrijf zijn verbeeld. Als je de luiken opent, zie je echter een zomerse picknick, symbool voor de meer ontspannen en familiale kant van ons leven.

Gesammtkunstwerken, noemt Thielen zijn slim ontworpen veelluiken. Naar Wagners filosofie, de componist die hij zo bewondert. Als in het theater tonen ze scène na scène een verhaal,

'Ze dachten dat ik een sombere ziel was'

dat zich voor je ogen ontrolt. Vrouwen - gekleed, maar ook naakt - zijn een terugkerend thema in zijn oeuvre. „De vrouw is mijn muze, mijn alter ego. Ze is niet alleen aanwezig om mooi te zijn. Welnee, veel eerder vertolkt zij in mijn werk een idee.”

Thielen, die regelmatig subtiele (woord)grapjes in zijn schilderijen verstopt, houdt van complexe composities en verhaallijnen in

Het schilderij 'Overzicht' uit 2012.

zijn metershoge meerluiken. Hij maakt het zich daarbij nooit gemakkelijk. Aan de meeste veelluiken werkt hij gerust zes tot acht jaar. „Er moet wel een uitdaging in zitten, anders is er geen feest aan. Ik hou wel van het topsportachtige, je moet een beetje lijden voor de kunst”, lacht hij. Maar hij streeft ook naar een zekere nederigheid. „Ik wil niet dat mijn veelluiken, die hun weg naar meer bedrijven en ondernemers vonden, bravoure uitstralen. Ze mogen dan indrukwekkend, maar nooit bombastisch zijn. Zelfs het kleinste detail moet daarom met aandacht en liefde worden uitgewerkt.”

De expositie '50 Jaar Thielen' is te zien tot en met 5 mei in het Limburgs Museum en Museum van Bommel van Dam in Venlo.

Sculptuur 'Weg van terugweest' van Bas de Wit op de presentatie 'Now Forever' FOTO'S ALMICHAEEL FRAAY

Kunst op een podium gezet

Minder is meer op 20 jaar Art Rotterdam

De kunstbeurs Art Rotterdam is jarig en viert haar twintigste editie op intieme wijze. In vergelijking met vorig jaar zijn er 30% minder galeries vertegenwoordigd in de Van Nellefabriek. „Maar er is meer te zien en te beleven”, belooft directeur Fons Hof, die al vanaf het begin de scepter zwaait over het evenement dat jaarlijks circa 25.000 bezoekers trekt.

Nieuw is bijvoorbeeld de presentatie *Now Forever*, gemaakt door conservator Hester Alberdingk Thijm van de Akzo Nobel Art Foundation. Een cadeautje voor de jarige van de Nederlandse multinational, gespecialiseerd in verf, lakken en chemicaliën. De minitentoonstelling vormt letterlijk het hart van de beurs, een centraal plein waar Alberdingk

Thijm en haar team een podium voor de hedendaagse Nederlandse kunst hebben gebouwd.

Van verschillende galeries selecteerden zij topwerken. Er is o.a. in het oog springend werk van Krijn de Koning, Klaas Kloosterboer en Bas de Wit bij. „Juist door samen te werken kunnen we de actuele kunst naar een nog hoger niveau tillen”, denkt Alberdingk Thijm.

Ze hoopt dat de tentoonstellingsruimte op de beurs ook mensen met elkaar in gesprek brengt. Zelf hoopt ze vooral beginnende kunstverzamelaars te inspireren. „Kunst kopen is als verliefd worden”, zegt ze. „Maar doe het altijd met je hoofd en hart. Als je voor het eerst een beurs als deze bezoekt, kan het aanbod overweldigend zijn. Er is zoveel te zien. Dat heb ik als ervaren kunstverza-

Hester Alberdingk Thijm adviseert kunstkopers eerst wat huiswerk te doen.

melaar nog steeds. Daarom adviseer ik nieuwkomers op de markt om altijd eerst je huiswerk te doen. Lees je vooraf een beetje in. Kijk bijvoorbeeld

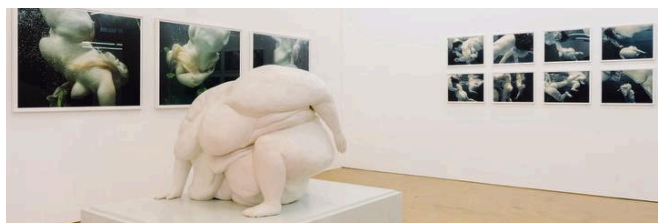
op de website galleryviver.com in de online catalogus van de beurs en selecteer al een beetje wat je aanspreekt.”

Een rondgang leert dat er ook dit jaar weer veel aantrekkelijks te koop is. Zoals de kleurrijke textiele werken van digitaal kunstenaar Rafaël Rozendaal in de stand van Upstream Gallery, die gebaseerd zijn op het browsen op het internet. Of de obese waternimfen van

'Kunst kopen is verliefd worden'

tatie, waarin veel ruimte is voor eigentijdse schilderkunst maar ook voor meer conceptueel werk zoals het *Instituut voor Huisgeluid* van kunstenaars Elise 't Hart, die een archief aanlegt van alledaagse geluiden, zoals het aanschuiven van een stoel of het legen van een prullenbak. P.v.d.V.

Art Rotterdam is te bezoeken tot en met zondag 10 februari in de Van Nellefabriek.

Zwaarlijvigheid is het thema in het werk van Mariken Wessels.

Beeldmerk van de expositie is dit paneel, getiteld 'Vergezicht' uit 2013. FOTO'S LIMBURGS MUSEUM

TELEURSTELLEND E TIJDVERS PILLER

'TIME FREAK'

WAT: film, drama, komedie, romantiek
REGIE: Andrew Bowler
MET: Asa Butterfield, Sophie Turner, Skyler Gisondo
★ ★ ★ ★ ★

In 2012 verdiende scenarist/regisseur Andrew Bowler met *Time Freak* een Oscarnominatie in de categorie Beste Korte Film. In zijn originele minidrama van tien minuten reist een neurotische wetenschapper terug in de tijd om indruk te maken op de vrouw van zijn dromen. De erkenning van de Academy stimuleerde Bowler om groter te denken. En dus komt de cineast nu met een speelfilmversie van zijn doorbraakproject.

Maak kennis met Stillman, een natuurkundenerd die de bui al ziet

Asa Butterfield en Sophie Turner doen hun uiterste best als kibbelende tortelduifjes.

hangen als zijn liefde Debbie 'even met hem wil praten'. Meneer wordt inderdaad gedumpte, maar de bolleboos laat het er niet bij zitten en zweert: „Ik ga iets uitvin-

den dat elk gebroken hart nodig heeft: een tweede kans.” Stillman ontwikkelt een tijdmachine waarmee hij de klok kan terugdraaien en zijn ex kan heroveren.

Als Andrew Bowler zelf de tijd zou kunnen terugdraaien, had hij waarschijnlijk afgezien van

een tweede *Time Freak*. De opgerekte variant van zijn korte film is namelijk een gemakzuchtig tijdreisavontuur geworden, overgoten met een zouteloos romkomsausje. Asa Butterfield (*Ender's game*) en Sophie Turner (*Game of Thrones*)

doen hun uiterste best als kibbelende tortelduifjes, maar beide acteurs verdrinken in het zieleloze scenario zonder inspiratie en humor. Zo is dit teleurstellende niemendalletje een jammerlijke verspilling van energie, talent en – jawel – tijd.

Eric le Duc